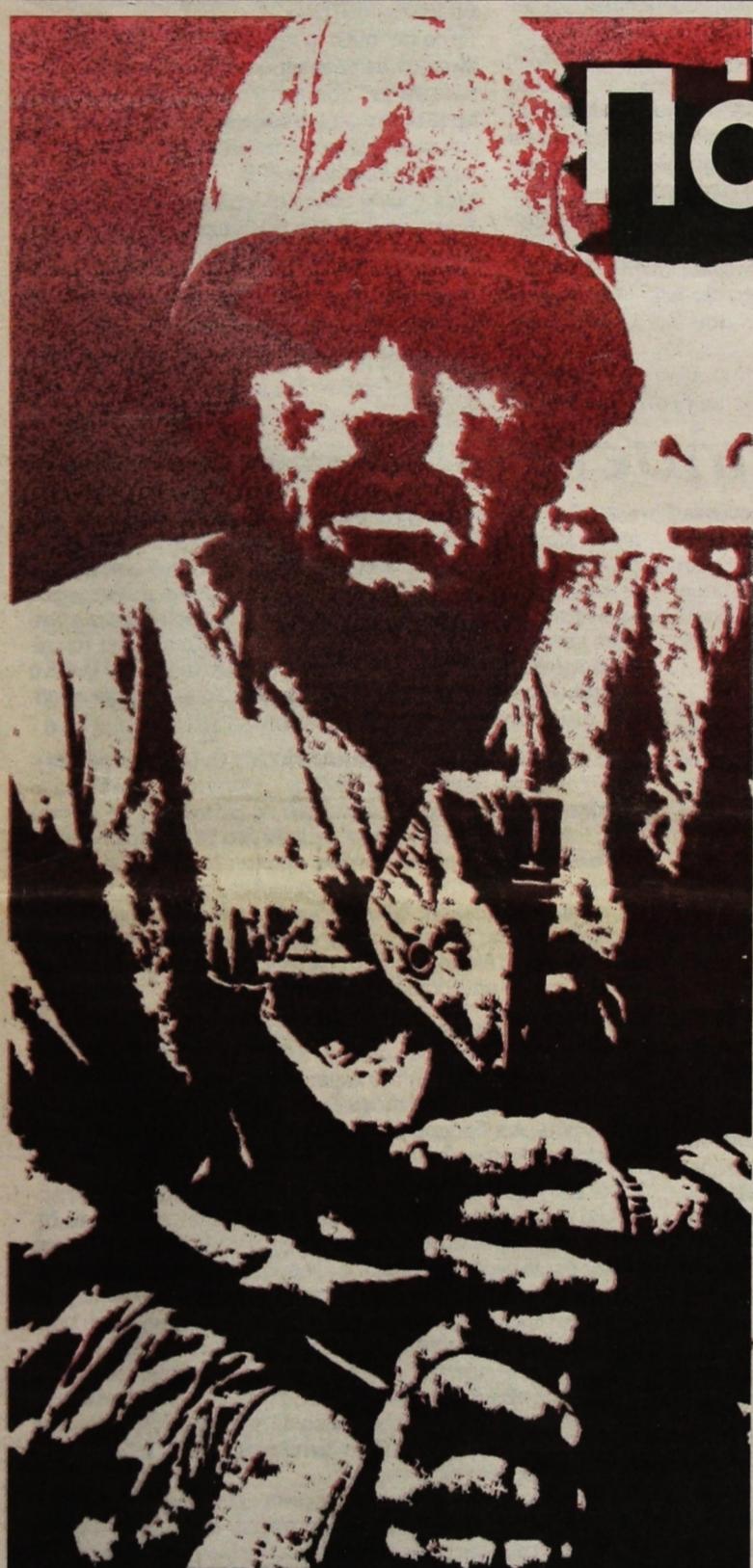

ΑΛΦΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΟΚΤΩΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 20 • ΦΥΛΛΟ 650 • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Πόλεμος παντού

Οι τοπικοί πόλεμοι δεν σταματούν. Απλά εξαφανίζονται ή επανεμφανίζονται στις οθόνες των τηλεοράσεων.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ, ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ,
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ,
...“ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ”

Διαίρει και βασίλευε. Άρτος και θεάματα. Δύο πολύ παλιές αρχές για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας. Δύο αρχές που πάνω τους ουσιαστικά στηρίζεται όλο το οικοδόμημα της εξουσίας. Βάλε τους υπηκόους σου να σκοτώνονται μεταξύ τους και η γεμονία σου είναι εξασφαλισμένη. Τάσεις τους δούλους σου και γέμισε τα μυαλά τους με θεαματικές εικόνες, αν θέλεις η τάξη να βασιλεύει στην αυτοκρατορία.

Διαίρει και βασίλευε

Στις προηγούμενες δεκαετίες το παγκόσμιο σύστημα κυριαρχίας εξασφάλιζε την αναπαραγωγή του μέσω της επιβαλλόμενης διαίρεσης του πλανήτη σε χώρες “κομμουνιστικές” και σε χώρες του “ελεύθερου” κόσμου. Το ανικανοπόίητο της γης των κολασμένων διοχετεύονταν σε αυτή την αντιπαράθεση. Μέσα σε αυτό το σύστημα ισορροπίας, όλος ο πλανήτης είχε μετατραπεί σε πεδίο μάχης των δύο στρατοπέδων. Οι πληθυσμοί των χωρών κυρίως του τρίτου κόσμου, ήταν τα πιόνια ενός πολέμου ανάμεσα στην αποικιοκρατία του “ελεύθερου” κόσμου και την αποικιοκρατία του “κομμουνιστικού” μπλοκ. Ο κοινωνικός πόλεμος είχε μετατραπεί σε έναν πόλεμο για τον έλεγχο των πρώτων υλών της περιφέρειας μέσα από την υποχρεωτική ένταξη των πληθυσμών

της στο ένα ή το άλλο στρατόπεδο. Δικτάτορες της CIA στη Λατινική Αμερική, την Ασία, την Αφρική. Δικτάτορες της KGB στην Ασία και την Αφρική.

Όμως ο “κομμουνισμός” μας τελείωσε... Κάποιες άλλες ιδεολογίες υποταγής και διαίρεσης έπρεπε να επιστρατευθούν για να διαστρέψουν το ανικανοπόίητο.

Από τον Μαρξ στον Άλλαχ. Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας χέρι-χέρι με την επιστροφή του διαχωρισμού με βάση το αίμα, τη ράτσα, τη φυλή. Εθνικισμός και θρησκείες παίρνουν τα πάνω τους. Πριν κάποια χρόνια, στο Αφγανιστάν, οι “προασπιστές των αξιών του ελεύθερου κόσμου” μάχονταν ενάντια στην “κομμουνιστική” δικτατορία. Πριν κάποιες μέρες, οι αφιονισμένοι Ταλιμπάν κατέλαβαν την Καμπούλ και επέβαλαν τον ισλαμικό νόμο. Πριν κάποια χρόνια, οι Τούστι θα είχαν μετατραπεί σε εθνικοαπελευθερωτικό κομμουνιστικό αντάρτικο και οι Χούτου σε “προασπιστές του ελεύθερου κόσμου” (ή το αντίστροφο). Τώρα, μπορούν να σφάζονται με την ησυχία τους, χωρίς πολιτικές ετικέτες, εκεί κάτω στη Ρουάντα.

Ρουάντα, Κουρδιστάν, Αφγανιστάν, Παλαιστίνη, Σουδάν, Μπουρούντι, Βιρμανία, Σομαλία, Ανατολικό Τιμόρ, Λιβερία, Τσετσενία, Τατζικιστάν, Σρι Λάνκα, Σιέρρα Λεόνε, Νιγηρία, Ζαΐρ, Μαυριτανία, Τσαντ, πόσες ανθρώπινες ψυχές χάνονται καθημερινά στο όνομα κάποιας φυλής, κάποιου έθνους, κάποιας

θρησκείας; Πόσες ζωές να θυσιάζονται στο σφαγείο του πολέμου για την αναπαραγωγή του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας; Πόσοι ακόμα στις Φλιππίνες, την Αλγερία, τη Γεωργία, την Ινδία, τη Νότια Αφρική, την... Όλες αυτές οι ανθρώπινες ζωές, νούμερα σε κάποια στατιστική, φευγαλαίες εικόνες στις οθόνες των τηλεοράσεων...

Όλες αυτές οι ζωές που χάνονται στους πολέμους για την ανάδειξη του τοποτηρητή της γηγεμονίας...

Η παγκοσμιοποιημένη οικονομία μπορεί να τα βρει με οποιονδήποτε αναδειχθεί, προσωρινός τελικά, νικητής της κάθε τοπικής αναμέτρησης. Φτάνει η αναμέτρηση να μην ξεφεύγει από τον έλεγχο. Τότε η γηγεμονία θα επέμβει για να επιβάλει την τάξη. Ένα μερίδιο από τα κέρδη αυτής της “τάξης” θα χρησιμοποιηθεί για να διατηρηθεί ο καταναλωτισμός στη Δύση. Παράλληλα, οι συμπλοκές θα μετατραπούν σε εικόνες για κατανάλωση από το στερημένο κοινό του “πρώτου κόσμου”. Εικόνες για κατανάλωση αλλά και διαπαίδαγωγηση. Η δεύτερη αρχή της κυριαρχίας. Άρτος και θεάματα.

Άρτος και θεάματα

Η αιματηρή πραγματικότητα στον “τρίτο κόσμο” για την εξασφάλιση της εικονικής πραγματικότητας στις “ανεπτυγμένες” κοινωνίες. Εμπορεύματα που κατανάλωσαν ανθρώπινες ζωές για

Συνέχεια στη σελ. 4

ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ...

ΣΕ ΖΗΤΗΜΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ έχει εξελιχθεί κυριολεκτικά ένα μανιτάρι για τους ινδιάνους της φυλής Surui στη Δυτική Βραζιλία. Το μανιτάρι Zymopema brasiliensis προκαλεί με τα σπόρια του επικίνδυνη μικητίαση, που προσβάλλει το δέρμα και τους πνεύμονες. Η ασθένεια, στην εξέλιξή της, οδηγεί στη συνέχεια στη δημιουργία σπηλαίων στους πνεύμονες ή σε θανατηφόρα μηνιγγίτιδα. Τα ποσοστά επιδημιολογικής εξάπλωσης είναι τρομακτικά: το 40% των ινδιάνων έχει προσβληθεί από την ασθένεια και το 23% του συνολικού πληθυσμού -όχι των πασχόντων- έχει πεθάνει. Θα ήταν απλά μια παράδοξη είδηση, αλλά είναι οι μικρές λεπτομέρειες που κάνουν τη διαφορά. Πρώτα απ' όλα, το βιωτικό επίτευδο των ινδιάνων της Δυτικής Βραζιλίας είναι άθλιο. Έτσι, παρόλο που η ασθένεια είναι ιατρική, λείπει η ιατρική βοήθεια και τα φάρμακα για την αντιμετώπιση της. Ακόμα και όταν κάποιοι ινδιάνοι κατορθώνουν να απευθυνθούν σε κάποιο περιφερειακό ιατρείο, το ιατρικό προσωπικό τη συγχέει με τη φυματίωση, οδηγώντας σε λανθασμένη -και το ίδιο μοιραία- αντιμετώπι-

ση της νόσου. Δεύτερο -και σημαντικότερο: το μικρό μανιτάρι μετατράπηκε σε μεγάλη απειλή επειδή ευνοήθηκε υπέρμετρα η εξάπλωσή του από τη μονοκαλλιέργεια καφέ σε ολόκληρη τη Δυτική Βραζιλία. Το πρόβλημα δεν είναι οικολογικό, όπως ίσως θα περιμένει κανείς, αλλά έκαστα πολιτικό και οικονομικό. Οι ινδιάνοι Surui προστέθηκαν στην ατέλειωτη αλυσοσίδια των θυμάτων της παγκόσμιας βιομηχανίας τροφίμων. Ένα τεράστιο μέρος της εύφορης γης του Τρίτου Κόσμου ανήκει ή ελέγχεται άμεσα από τις πολυεθνικές τροφίμων για την παραγωγή όλων εκείνων των -εξωτικών ή μη- προϊόντων που βρίσκονται σε αφθονία στα σύνοπτα μάρκετ του Πρώτου. Καφές, ζάχαρη, τσάι, μπαχαρικά, ρύζι, μπανάνες, αβοκάντο, ανανάς, σημαίνουν αντίστοιχα τεράστιες μονοκαλλιέργειες σε ολόκληρη τη Νοτιοανατολική Ασία, τη Κεντρική και Νότια Αφρική και τη Λατινική Αμερική. Η γη που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τη διατροφή των κοινωνιών του Τρίτου Κόσμου δεσμεύ-

Συνέχεια στη σελ. 5

VILLA BARBARA

Αλληλεγγύη
τώρα!

ΜΠΑΛΑΦΑΣ - ΧΑΜΝΤΑΝ

Άμεση
απελευθέρωση!

“...όποιο πρόσχημα κι αν προσπαθούν να επικαλεστούν, όσες απειλές κι αν χρησιμοποιήσουν, δεν θα καταφέρουν να μας κάνουν να αλλάξουμε τις αποφάσεις και τους στόχους μας σχετικά με την κατάληψη. Ίσως μάλιστα, αυτό που τελικά θα καταφέρουν είναι να μας ενώσουν πιο πολύ, μέσα από την αντιπράθεση εναντίον τους, ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης που εκπροσωπούν...”

Σελ. 4

Σελ. 4

Στο εξηκοστό τρίτο φύλλο της Αλφα δημοσιεύτηκε κείμενο των συντρόφων της Θεοσαλονίκης σχετικά με την εφημερίδα, αλλά και τον αναρχικό χώρο γενικότερα. Αν και σε γενικές γραμμές συμφωνώ με τις απόψεις των συντρόφων οφελώ να κάνω ορισμένες παραπρόσες:

1) Το κείμενο μοιάζει περισσότερο με καταγραφή γενικών πολιτικού δεολογικών κατευθύνσεων του Αναρχισμού, παρά με ένα εξειδικευμένο και σαφές πόνημα για την ανασυγκρότηση της εφημερίδας.

2) Δεν καταλαβαίνω τινούν οι σύντροφοι όταν γράφουν ότι η συνειδηση ενός κινήματος είναι η μέση συνειδηση των μελών του. Η έκφραση μέση συνειδηση θυμίζει κάτι από μέσο πολίτη, μέσον άνθρωπο και κοινή γνώμη. Εκφράσεις που ταιριάζουν σε τεχνικούς της χειραγώησης κι όχι σε Αναρχικούς. Έχω την εντύπωση τη συνειδηση ενός κινήματος αντανακλάται στις πρακτικές του, στο λόγο του, στην επίδραση που ασκεί στην κοινωνική πραγματικότητα.

3) Γράφουν οι σύντροφοι ότι οι κοινωνικές εκρήξεις γεννιούνται από τις ιστορικές συνθήκες. Αλήθεια η υποκειμενική βούληση των καταπισμένων και η ενεργητική τους δράση προς τη μαίη την άλλη κατεύθυνση, δεν έχει θέση στο κοινωνικό γίγνεσθαι;

4) Σωστά γράφουν οι σύντροφοι ότι οι αναρχικοί δεν πρέπει να γίνουν μια πρωτοπορία λενινιστικού τύπου. Οι λενινιστές πρωτοπορίες οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια σε αυταρχικά μοντέλα οργάνωσης. Αν κάποια σπηλιά επικρατήσουν βυθίζουν την κοινωνία στην έσχατη βαρβαρότητα. Αυτά που συνέβησαν στις μπολσεβικικές χώρες το αποδεικνύουν. Η καταγγελία όμως, του λενινισμού δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάμε ότι οι Αναρχικοί ΕΙΝΑΙ μια πρωτοπορία. Δεν αποτελούν μια πρωτοπορία η οποία έχει επίγνωση των θεοφάτων, που αποφασίζει πριν την κοινωνία και για λογαριασμό της, που πραγματώνει μια μεταφυσική ιστορική αναγκαιότητα. Αντιθέτως είναι μια πρωτοπορία που ανήνευε καινούργιους δρόμους για την κοινωνική θέσμιση, διαφορετικές πολιτισμικές προοπτικές και τρόπους ζωής, που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της σύγκρουσης με την εξουσιαστική βαρβαρότητα. Οι Αναρχικοί σαν πρωτοπορία δεν επιβάλλουν τίποτα σε κανέναν. Ιχνηλατούν τη σφαίρα του αφάντου και στη συνέχεια καταβέτουν την πρόταση τους στην κοινωνία. Είναι στο χέρι της το αν θα πηγαδεί -συνδιαμορφώνοντας την- ή θα πηγαδεί -

Πολύ σωστά γράφουν οι σύντροφοι ότι ο γιακωβινισμός δε συνταιρίζει με τις διαδικασίες του αναρχι-

ΤΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ (ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ)

κού κινήματος. Ο γιακωβινισμός είναι απαράδεκτος γιατί οδηγεί στη βαρβαρότητα του αυταρχισμού και της ηθικής αλλοτροποίης. Επιπλέον είναι και πολιτικά απελέσφορος, αφού οι κοινωνικές εκρήξεις ΔΕΝ ΕΚΒΙΑΖΟΝΤΑΙ. Η αναρχική επανάσταση προϋποθέτει τη θετική συνείδηση κι ενεργητική συμμετοχή των κοινωνικών μποκιέμνων. Ένα γιακωβινικό πραξικόπημα μπορεί ν' ανατρέψει την κατεστημένη τάξη πραγμάτων, αλλά δε μπορεί να οδηγήσει στην Αναρχία. Η Αναρχία απαιτεί σκεπτικέμνους ανθρώπους κι όχι υπάκουους στρατιώτες. Πρόκαλε όμως, η εμμονή των συντρόφων με το γιακωβινισμό. Φαίνεται σα να θεωρούν οι σύντροφοι ότι ο αναρχικός χώρος είναι γεμάτος συνωμότες οι οποίοι απεργάζονται τη διασάλευση του ελευθεριακού χαρακτήρα του. Μα στ' αλήθεια είναι ο γιακωβινισμός το πρόβλημα μας; Κατά τη γνώμη το πρόβλημα του αναρχικού χώρου βρίσκεται στις διαδικασίες και τις συμπεριφορές των μελών του. Είναι πρόβλημα πολιτικής κουλτούρας. Κι επειδή Δε θέλω να αερολογώ θα επισημάνω αυτά που κρίνω ως κακώς κείμενα-δε θα έθελα τα σημεία που θα παραθέσω να θεωρηθούν σαν ελπίσικη κριτική αλλά, σα μια ειλικρινή αυτοκριτική, σα μια κατάθεση αγωνίας.

α) ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΓΚΥΛΟΣΕΙΣ. Μέσα σε μια κοινωνική πραγματικότητα διαρκώς μεταλλασσόμενη όπου τα δεδομένα ανατρέπονται εκ βάθρων κάθε σπηλιά, οι έλληνες αναρχικοί προσπαθούν να ερμηνεύσουν τον κόσμο μέσα από κείμενα που γράφτηκαν πριν από εκατόν πενήντα ή -στην καλύτερη περίπτωση- εκατόντα χρόνια. Διακαής τους πόθος είναι να μην παρεκκλίνουν ούτε εκατότοπο απ' τα θέσφατα. Στην ουσία προσπαθούν να προσαρμόσουν την πραγματικότητα στην ιδεολογία.

β) ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ. Αν κι ο αναρχικός χώρος διατίνεται ότι είναι ελευθεριακός, στην πραγματικότητα έχει εντυφώσει τη σταλινική κουλτούρα. Κυριαρχεί η λογική του ότι μόνο η δική μας σέχτα κατέχει τη μοναδική κι απόλυτη αλήθεια. Σα συνέπεια οι απόψεις όλων των άλλων είναι λαθασμένες, αν όχι επικίνδυνες κι αντεπαναστατικές. Αφού μόνο εμείς κατέχουμε την αλήθεια, είναι εχθρός όποιος δεν είναι μαζί μας. Ανάλογα με τις περιστάσεις τον καταγέλουμε ως ρεφορμιστή, αριστεριστή, κουλτουράρη, ρουφίδη.

γ) ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΙΑΣΗ. Όταν έρχεται η ώρα της αφισοκάλλησης του χτυπήματος των κειμένων, του φτιαξιμάτος των πανό, οι πάντες έχαφανίζονται, αρρωσταίνουν ή έχουν επειγόντων ραντεβού. Στη συνέχεια ξαναεμφανίζονται και κάνουν κριτική.

ια) Η ΚΟΥΑΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ. Δε δρούμε με όρους πραγματικά κοινωνικούς. Ο λόγος μας δεν αγγίζει το σύνολο των καταπισμένων. Μοιάζουμε περισσότερο με εφήβους που εξεγείρονται ενάντια στους γονείς τους, με απομεινάρια της έκρηξης του πανκ.

ιβ) ΚΑΦΡΙΛΑ-ΑΣΧΕΤΟΣΥΝΗ. Με

σεις, να καθοδηγήσουμε.

δ) ΠΟΔΙΤΙΚΟΣ ΑΥΤΙΣΜΟΣ. Αδυνατούμε να δούμε πέρα από το μικρόκοσμο μας. Ενώ διαδραματίζονται σοβαρότατα κοινωνικά γεγονότα με άμφεση επιπτώσεις στη ζωή κάθε ανθρώπου, εμείς ασχολούμαστε με κουτσομπολία, με το αν είναι απολύτως ορθή η τάξη απόψη στην τάξη προκήρυξη, με το τι έγινε το 1987, με το ποιος αποχώρησε από την τάξη γκρούπα και γιατί, με το αν είμαστε ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο ή ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος.

ε) ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΣΜΟΣ. Δεν ενεργούμε με γνώμωνα το συμφέρον του κινήματος. Αντιθέτως αυτό που μας νοιάζει είναι η προσωπική προβολή κι η κάλυψη συναισθηματικών ανασφαλειών. Γ' αυτό πολύ συχνά διατυπώνουμε διαφωνίες και δυναμίζουμε πολιτικές κινήσεις χωρίς ουσιαστική απίστα.

στ) Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ. Η σύμφυτη με τον Αναρχισμό ανεκτικότητα διαστρεβλώνεται σ' μια αριόποδη οποιασδήποτε πράξης κάθε αυτοσποκαλούμενος αναρχικό. Κανένα κριτήριο, καμία διαδικασία ελέγχου, καμία προστασία των κοινών συμφωνιών, του ίδιου του Ιδανικού. Έτσι ανθούν στο χώρο μας ο κωλοπαιδιμός, η τσογλανιά κι η αμετρόπεια.

ζ) ΕΠΑΡΣΗ-ΑΛΛΑΖΟΝΕΙΑ. Οι αναρχικοί επειδή έχουν διαβάσει Μπακούνιν -αν έχουν διαβάσει- κι επειδή πετάνε μολότοφ στις πορείες -αν πετάνε θεωρούν τους εαυτούς τους ιδιαίτερα χαρισματικούς, σαφώς ανώτερους από τους άλλους ανθρώπους. Έκδηλη η περιφρόνηση τους προς την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτοί άλλωστε "έχουν μαύρα μεσάνυχτα". Ο χώρος μας είναι γεμάτος από μικρούς Ντουρούντι.

η) ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣΜΑ. Συγχέουμε τις επαναστατικές φαντασίες μας με την πραγματικότητα. Έτσι σε κάθε κοινωνική αναταραχή βλέπουμε έναν καινούργιο Μάη του 68 να γεννέται, σε κάθε μολότοφ που πέφτει ένα καρίο χτύπημα στην καρδιά της Εξουσίας, σε κάθε ελληνικό μπακάλικο που ανοίγει στη Σόφια ένα ακόμη σημείο του ελληνικού οικονομικού υπεριαλισμού.

θ) ΒΕΡΜΠΛΑΙΣΜΟΣ. Αυτό που θα μπορούσε να λεχθεί με τρεις κουβέντες λέγεται με χίλιες πεντακόσιες. Μια ακατάσχετη λογοδιάρροια υποσκάπτει τις συζητήσεις μας.

ι) ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΙΑΣΗ. Όταν έρχεται η ώρα της αφισοκάλλησης του χτυπήματος των πανό, οι πάντες έχαφανίζονται, αρρωσταίνουν ή έχουν επειγόντων ραντεβού. Στη συνέχεια ξαναεμφανίζονται και κάνουν κριτική.

ια) Η ΚΟΥΑΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ. Δε δρούμε με όρους πραγματικά κοινωνικούς. Ο λόγος μας δεν αγγίζει το σύνολο των καταπισμένων. Μοιάζουμε περισσότερο με εφήβους που εξεγείρονται ενάντια στους γονείς τους, με απομεινάρια της έκρηξης του πανκ.

ιβ) ΚΑΦΡΙΛΑ-ΑΣΧΕΤΟΣΥΝΗ. Με πρόσχημα την κριτική των καταστατικών ενάντια στην κατεστημένη διανόηση, η πνευματική καλλιέργεια θεωρείται ύποπτη. Όποιος διαβάζει θεωρείται ενδοτικός απέναντι στο σύστημα. Αντιθέτως ο κάφρος δεν έχει κανένα πρόβλημα. Η έννοια της

αναρχικές εστίες αντίστασης. Εστίες οι οποίες:

1) θα αντιπαλεύουν -μέσα στα πλαίσια γενικότερων κοινωνικών αντιστάσεων- τις κυριαρχείς επιλογές του νεοφιλευθερισμού.

2) θα δυναμώσουν την ιδεολογικοπολιτική πάλη ενάντια στα ιδεολογήματα της κυριαρχίας από την οικονόμικη ανάπτυξη ως τον εθνικισμό- που αποσκοπούν στην κατασκευή της κοιν

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

νά παραχθούν, καταναλώνονται από τους παθήτικους υπηκόους της Δύσης. Εμπορεύματα που καταναλώνουν τους καταναλωτές τους, μετατρέποντάς τους σε εμπόρευμα. Οι διαφημίσεις των προϊόντων στις οθόνες των τηλεοράσεων διακόπτονται από εικόνες φρίκης. Εικόνες πολέμου που κάποιοι τις καταναλώνουν με μακάβρια ηδονή. Είναι συνταρακτικές σαν το θρίλερ που ακολουθεί. Το θρίλερ διακόπτεται από διαφημίσεις. Το θρίλερ στο δελτίο ειδήσεων διακόπτεται από διαφημίσεις. Διαφημίσεις προϊόντων και αντικειμένων. Διαφημίσεις της "ευτυχίας" που εξασφαλίζει η μετατροπή των ανθρώπων σε προϊόντα κι αντικείμενα. Εικόνες πολέμου που γρήγορα σβύνονται από τη μνήμη, αφήνοντας ένα θολό "πάλι καλά είμαστε". Εικόνες πολέμου που κρέμονται σαν αδιάρπτη απειλή πάνω από τα κεφάλια των υπηκόων του "πρώτου κόσμου": δείτε τι είμαστε ικανοί να κάνουμε, δείτε πώς ο τρόμος βασιλεύει στον κόσμο. Εικόνες πολέμου που ακολουθούνται από τις ευφυείς αναλύσεις κάποιων ειδικών, που στόχο έχουν απλώς να μας δείξουν ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε, γιατί υπάρχουν, αυτοί, οι ειδικοί. Δημοσιογραφικές αναλύσεις που συσσωρεύουν στοιχεία και πληροφορίες χωρίς να α-

στρατός των ΗΠΑ. Να είστε ικανοποιημένοι λοιπόν. Και να φοβάστε. Να φοβάστε και να ζητάτε την παρουσία του σκληρού αλλά προστατευτικού πατέρα-αφέντη. Μια ειδυλλιακή σχέση αφέντη-δούλου, δεν είναι προτιμότερη από το σφαγείο του πολέμου;

Εικόνες φτιαγμένες για να προκαλούν στους ευαίσθητους οίκτο και όχι αγανάκτηση. "Πώς θα ήθελα να βοηθούσα τους γιατρούς χωρίς σύνορα...".

Εικόνες που γεννάνε και το αίσθημα της ανωτερότητας του ευρωπαίου απέναντι στους "υπανάπτυκτους που αλληλουσφάζονται". Άλλα και τη Γιουγκοσλαβία δεν ανήκει στην Ευρώπη; Α, όχι, εκεί δεν ήταν υπανάπτυκτοι, ήταν οι "σέρβοι αδερφοί", ήταν οι φύλοι της προσδοσίας (και της Γερμανίας) Κροάτες, ήταν οιαδικημένοι μουσουλμάνοι (ανάλογα με τις προτιμήσεις σας, διαλέγετε και πάρετε).

Εικόνες που ποτέ δεν συνοδεύονται από ένα "γιατί;" Εικόνες πολέμου που ακολουθούνται από τις ευφυείς αναλύσεις κάποιων ειδικών, που στόχο έχουν απλώς να μας δείξουν ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε, γιατί υπάρχουν, αυτοί, οι ειδικοί. Δημοσιογραφικές αναλύσεις που συσσωρεύουν στοιχεία και πληροφορίες χωρίς να α-

παντούν σε κανένα ερώτημα. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς. Η απάντηση στο ερώτημα για την αιτία αυτών των πολέμων είναι η απάντηση για τη σκοπιμότητα που εξυπηρετεί η ύπαρξη και των ίδιων των αναλυτών. Ειδήμονες και δημοσιογράφοι υπηρετούν τους ίδιους αφέντες που εξυπηρετεί και η συνέχιση των πολέμων. Η ίδια μήτρα τους γεννά. Η διαστροφή της εξουσίας, η διδασκόμενη βλακεία, η υποταγή, η έλειψη ελπίδας και οράματος, η παραίτηση των ανθρώπων που δεν αισθάνονται πουθενά σαν στο διάτιτο τους, γιατί πουθενά δεν βρίσκονται στο σπίτι τους. Η διαστροφή της εξουσίας συνηρετά χάρη στην παραίτηση των ανθρώπων από τη ζωή. Των ανθρώπων, που ανακαλύπτουν πάθος και έξαψη μόνο μέσα από την έχθρα, την αντιπαλότητα, το θάνατο του "άλλου", του "ένου" του "διαφορετικού". Και αυτό είναι ένα σχολείο προετοιμασίας πολέμου...

Άνθρωποι που δεν αισθάνονται ποτέ καλά και η μόνη τους ζωντάνια πηγάζει μέσα από την έχθρα προς τον "αντίπαλο", την υποταγή σε ένα σύμβολο που αντιπαριθεται σε κάποιο άλλο. Άνθρωποι που ποτέ δεν πρέπει να αναρωτούνται για τα αίτια, για την ουσία, για τη ζωή, άνθρωποι που

σήμερα ακολουθούν εξαπτέρυγα, επιτάφιους, σημάτες κομμάτων, εθνικά σύμβολα, σώβρακα και φανέλες ποδοσφαιριστών, ίσως όμως αύριο έναν Μλάντιτς, έναν Τούτζμαν έναν Μιλόσεβιτς. Το ανικανοποίητο στην πρώην Γιουγκοσλαβία διοχετεύτηκε στο "όλοι εναντίον όλων". Αυτό θα επιχειρηθεί να επανάληφθεί όπου η κυριαρχία το θεωρήσει σκόπιμο.

Ο πόλεμος ενάντια στη εξουσία είναι ο μοναδικός πόλεμος ενάντια στον πόλεμο

Οι αδιάκοποι τοπικοί πόλεμοι είναι η απάντηση στην απειλή του κοινωνικού πολέμου. Ο κοινωνικός πόλεμος είναι η απάντηση στους πολέμους. Η διαίρεση, η παραίτηση, η υπακοή, η υποταγή, η παθητικότητα, ο φόβος, η σιωπή, η σύγχυση είναι οι προϋποθέσεις για την επιτυχία του αδιάκοπου πολέμου της εξουσίας ενάντια στο ανθρώπινο. Η ανυποταξία, η ελπίδα, η ενότητα των καταπιεσμένων, η αυτενέργεια, η επικοινωνία, η συνείδηση, η αλληλεγγύη είναι οι πρώτοι όροι για την αντεπίθεση στον πόλεμο που η εξουσία έχει κηρύξει στο ανθρώπινο. Η αντεπίθεση σε έναν πόλεμο για το τέλος των πολέμων.

N . N .

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ-ΜΩΧΑΜΕΤ ΧΑΜΝΤΑΝ

Na απελευθερωθούν τώρα!

"...και επιπλέον πόσο έντονη είναι η αίσθηση της αλήθειας όταν διαβάζεις τις στήλες του αστυνομικού δελτίου, αφού έχεις διαβάσει τις δηλώσεις των πολιτικάνητων! Όλοι αυτοί μοιάζουν να είναι μεταμφιένοι διεθνείς απατεώνες, άνθρωποι που πουλάνε φάρμακα και γηγετεύτες φιδών".
Ernesto Sàbato "Περί ηρώων και τάφων"

30 ΜΑΪΟΥ 1988. Ο Παλαιστίνιος αγωνιστής **M. Χαμντάν (Ρασίντ)** συλλαμβάνεται στην Ελλάδα, με εντολή των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, και ζητείται η έκδοσή του στις ΗΠΑ. Στόχος τους είναι η συκοφάντηση της εξέγερσης της Ιντοφάντα στα κατεχόμενα, από το Ισραήλ, εδάφη.

Οι έντονες πιέσεις των Αμερικάνων στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και στη συγκυβέρνηση Τζαννετάκη να εκδοθεί στις ΗΠΑ, συναντά την αντίσταση ενός ισχυρού κινήματος αλληλεγγύης, που με εκδηλώσεις, διαδηλώσεις και κατάληψη του υπουργείου δικαιούσης ξεσκεπάζει όσους επιχειρούν να δώσουν τον Παλαιστίνιο αγωνιστή στα χέρια των Αμερικάνων και εμποδίζει την έκδοσή του. Ο M. Χαμντάν τελικά, δικάζεται στην Ελλάδα με συνοπτικές διαδικασίες και μάρτυρες κατηγορίας τους Αμερικάνους πράκτορες του FBI. Έκτοτε παραμένει για οχτώ συνεχόμενα χρόνια στις ελληνικές φυλακές. Το Σεπτέμβρη συμπλήρωσε τα 3/5 της ποινής του. Οι Αμερικάνοι συνεχίζουν τις παρασκηνιακές πιέσεις για να μην αφεθεί ελεύθερος, όπως πλέον δικαιούται. Σε μήνυμά του από τις φυλακές, δηλώνει: "Η παράταση της αδικίας σε βάρος μου προβάλλει σαν αυτό που πραγματικά είναι: υποταγή στις πιέσεις και τους εκβιασμούς που οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν για να παρατείνουν την κράτησή μου".

Έρθει λοιπόν η ώρα να εκφραστεί και πάλι η αλληλεγγύη στον Παλαιστίνιο αγωνιστή. Να μην αφήσουμε τους Αμερικάνους να τον εξοντώσουν, κρατώντας τον όμηρο στις ελληνικές φυλακές.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ.

7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995. Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται σε δέκα χρόνια φυλάκιση για την κατεσκευασμένη, από την ασφάλεια και τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, γάφα της οδού Καλαμά, ενώ έχει ήδη δικαστεί και αθωαθεί για είκοσι κακουργήματα από το μεικτό ορκωτό δικαστήριο για πράξεις που συνδέονται με τα φερόμενα ευρύματα της "γιάφκας Καλαμά".

Η καταδίκη του Γ. Μπαλάφα ήταν προϊόν συνεχών παρεμβάσεων του αμερικανικού παράγοντα και της δικαστικής χούντας:

- επιπλήξη των Αμερικάνων, μέσω της έκθεσης του State Department '95, στην ελληνική κυβέρνηση για την αθωατική απόφαση της πρώτης μεγάλης δίκης του και την αποφυλάκιση του.
- εμφανής και έντονη παρουσία Αμερικάνων παραπτηρών στη δίκη του για τα Σεπόλια, ανοιχτή συνεργασία του προέδρου του δικαστηρίου Μαυρογένη με συμμορίες της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας της Ασφάλειας προκειμένου να εξασφαλιστεί αυτή τη φορά η καταδίκη του.
- προκλητική παρέμβαση των Αμερικάνων μέσω της έκθεσης του State Department '96, όπου μετά την υποταγή και την πρόθυμη εκτέλεση των εντολών τους από την ελληνική πολιτική εξουσία και τους δικαστικούς μηχανισμούς, δηλώνουν ικανοποιημένοι και χαρακτηρίζουν επιτυχία την καταδίκη του Γ. Μπαλάφα σε 10 χρόνια φυλάκιση.
- Ο Γ. Μπαλάφας στο δικαστήριο δηλώνει ότι οι δικαστές του βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία και καταγγέλλει ότι πάνω από την απόφαση βρίσκονται τα αφεντικά τους στις ΗΠΑ. Φυλακισμένος, συνεχίζει να ζητά μια τίμα δίκη. Ζητά να συνεκδικηθούν δικες οι υποθέσεις του ωστε να αποδείξει πώς κατασκευάστηκαν οι κατηγορίες. Το αίτημα του αυτό απορρίπτεται. Αντίθετα προσδιορίζονται χωριστές δίκες αμέσως μετά τις δηλώσεις του τότε προέδρου του Αρειού Πάγου, Β. Κόκκινοι, περί "εκκρεμών υποθέσεων" και "ανάγκης επανεξέτασης της επιείκιας πολιτείας προς τους τρομοκράτες", αποδεικνύοντας έτσι ότι οι δηλώσεις αυτές στρέφονται ευθέως σε βάρος του Γ.Μπαλάφα.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ!
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ!**

Συνεχίζουμε τις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των Γ. Μπαλάφα και M. Χαμντάν

ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

της για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Η υπογραφή της συμφωνίας της GATT και η μείωση των δρασμών των προϊόντων στο παγκόσμιο εμπόριο, επιδεινώνει ακόμη περισσότερο την κατάσταση, καθώς οδηγεί σε αύξηση της ζήπτησης για "εξωτικά" προϊόντα στις αγορές της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Και τελικά, δηλαδή, στην ανάγκη των πολυεθνικών για ακόμα περισσότερη γη για τα προϊόντα αυτά, για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη.

Ο πόλεμος του κεφαλαίου ενάντια στις κοινωνίες του Τρίτου Κόσμου δεν είναι βέβαια φαινόμενο της εποχής μας. Ξεκινάει ήδη από τον 15ο αιώνα με την αγγλική, τη γαλλική, την ισπανική και την πορτογαλική αποικιοκρατία. Η πρώτη εταιρεία που είχε συγκέντρωση κεφαλαίου και δύναμης αντίστοιχης των πολυεθνικών του 20ου αιώνα, ήταν η Εταιρεία Εξαγωγών των Δυτικών Ινδών, που έδωσε στην αγγλική αυτοκρατορία του 18ου αιώνα τους εμπορικούς δρόμους και τα μέσα για την οργανωμένη υφαρπαγή του πλούτου των υποταγμένων χωρών και ταυτόχρονα τη δυνατότητα για την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των κοινωνιών τους.

Όλους αυτούς τους πέντε αιώνες, η γη των Ινδίων έγινε αντικείμενο λεγλασίας από τις τοπικές κυβερνήσεις προς όφελος των μεγαλογαιοκτημών. Όπου οι αντίστοιχοι νόμοι και οι κυβερνητικές αποφάσεις δεν ήταν αρκετές, πληρωμένα αποσπάσματα θανάτου ή ο κυβερνητικός στρατός αναλάμβαναν να τσακίσουν την ινδιάνικη αντίσταση. Τίποτα βέβαια δεν συγκρίνεται με τη δύναμη και τη δράση των πολυεθνικών του 20ου αιώνα, που κατάφεραν να οργανώσουν την εκμετάλλευση σε ένα πραγματικά ανώτερο επίπεδο.

Μέχρι και το Β' παγκόσμιο πόλεμο υπήρχε ένα τελευταίο σημείο άμυνας ενάντια στην ολοκληρωτική εξαθλίωση, κοινό για τη μεγάλη πλειονότητα των κοινωνιών του Τρίτου Κόσμου. Παρόλα τα 500 χρόνια αποικιοκρατίας και υπεριαλισμού, οι άνθρωποι στις τοπικές κοινότητες εξακολουθούσαν να έχουν -απομικά ή συλλογικά- μικρά κομμάτια γης, ικανά να τους προστατεύσουν, με τη καλλιέργεια ρυζιού, πατάτας, σιταριού, καλαμποκιού ή κριθαριού, από την ολοκληρωτική ένδεια. Μπορεί η πείνα ή η ανέχεια νά μην ήταν άγνωστες καταστάσεις, αλλά λιμός δεν υπήρχε.

Τα τελευταία 50 χρόνια επέφεραν μια σειρά

δραματικών αλλαγών. Η αύξηση των περιφερειακών συγκρούσεων και η οικολογική καταστροφή (μέσω της εκτεταμένης αποψιλωσης των δασών, της ερημοποίησης και της συνακόλουθης απώλειας γόνιμης γης) ήταν κάποια μόνο απ' τα αίτια της επιδείνωσης της κατάστασης στον Τρίτο Κόσμο. Πάνω απ' όλα, η επιβολή απ' το κεφάλαιο μιας ακραίας καταναλωτικής κοινωνίας, λεηλάτησε προς όφελος του Πρώτου Κόσμου όλο τον υπόλοιπο. Η παραγωγή τροφίμων υποτάχτηκε στις ανάγκες της παγκόσμιας βιομηχανίας καταναλωτικών αγαθών με την καθολική επικράτηση πολυεθνικών σε όλα τα στάδια παραγωγής και διανομής τους. Η σχεδιοποίηση που επέβαλε το κεφάλαιο είναι τελείως στρεβλή. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 27% της αλιευτικής παραγωγής καταλήγει σε ζωτοροφές, κυρίως για τα κατοικίδια ζώα. Αντίστοιχα, ένα τεράστιο αναλογικά μέρος της παγκόσμιας παραγωγής δημητριακών καταλήγει στην κτηνοτροφία για να συντρήσει τη ζήπτηση της παγκόσμιας αγοράς για κρέας (απαιτούνται όμως δέκα κυρίως δημητριακών για την παραγωγή ενός κιλού κρέατος).

Η υπεροργάνωση που επέφερε η επικράτηση των πολυεθνικών είναι μοναδική. Σήμερα, ένα ποσοστό της παγκόσμιας παραγωγής τροφίμων γίνεται με υβριδικά φυτά, προϊόντα της γενετικής μηχανικής. Η τάση είναι έντονα αυξητική, καθώς τα γενετικά τροποποιημένα φυτά είναι πιο αποδοτικά από τις τοπικές ποικιλίες. Με ένα όμως μειονέκτημα: είναι στείρα. Έτσι, στο μέλλον ο Τρίτος Κόσμος θα εξαρτάται ολοκληρωτικά από τις πολυεθνικές, ακόμα και για την προμήθεια σπόρων, καθώς οι αγρότες δεν θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν ένα μικρό μέρος της συγκομιδής για τη σπορά του νέου χρόνου. Η πολιτική σημασία αυτού του γεγονότος είναι τεράστια, καθώς η απειλή λιμού γίνεται σιγά-σιγά ένα καινούργιο όπλο που προστίθεται στο οπλοστάσιο της Δύσης ενάντια στις κοινωνίες του Νότου.

Τελικά, ενώ 40 εκατομμυρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο από πείνα, εκατομμύρια άλλοι δουλεύουν για άθλια μεροκάματα σε μια γη που δεν τους ανήκει. Στη δεύτερη περίπτωση, ακόμα και αυτή η άθλια ζωή τίθεται υπό αίρεση, όπως δείχνει και το παράδειγμα των Ινδίων Surui. Στην εποχή της αυτονομημένης οικονομίας, ο καθολικός πόλεμος της εξουσίας ενάντια στην ανθρωπότητα δεν μπορεί παρά να οξυνθεί. Η κυριαρχία των πολυεθνικών γίνε-

ται όλο και πιο αποτελεσματική, ισχυρή και ανεξέλεγκτη. Πίστιν και τα εργαλεία για την ολοκληρωτική επιβολή τους μέσω της αυξανόμενης σχεδιοποίησης της παγκόσμιας οικονομίας (των ανθρώπινων αναγκών δηλαδή) που παγαρεύουν η GATT, η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Επιβολή που αποκτά και πολιτικούς όρους συγκρότησης με τη μετεξέλιξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της NAFTA. Το μέλλον προμηνύεται χειρότερο...

...αν δεν αντιδράσουμε. Τα ζητήματα που θίγονται σ' αυτό το κείμενο, ελάχιστη σχέση έχουν με την ελληνική πραγματικότητα. Τί αξία έχει μια μικρή είδηση για την εξόντωση των Ινδίων Surui, αλιευμένη μέσα από τα μονόστηλα ενός υπερεξιδικευμένου επιστημονικού περιοδικού; Μηδαμινή, κατά μια οπική καθώς, φαινομενικά, δεν προσφέρει τίποτα στην γνώση και στην εξέλιξη ενός κινήματος αντίστασης στην Ελλάδα. Κι όμως, δεν μπορείς να επικαλείσαι το μερικό χωρίς να μπορείς να το συνδέσεις με το όλο. Και το όλο, δεν είναι βέβαια μόνο οι εξελίξεις στο Αφγανιστάν και στην Παλαιστίνη, αλλά, πάνω απ' όλα, ο πόλεμος που μαίνεται παντού ενάντια στις κοινωνίες, που διαπερνά και στοιχειοθετεί την καθημερινότητα δισεκατομμυρίων ανθρώπων, από το Βορρά ως το Νότο, από την Ανατολή ως τη Δύση.

Εκατοντάδες άνθρωποι, από την Ισπανία ως την Κορέα, κινητοποιήθηκαν, έκαναν καταλήψεις και διαδήλωσαν για τους 515 της περιστήνης κατάληψης του Πολυτεχνείου. Αισθάνθηκαν δηλαδή να τους αφορά άμεσα ένα γεγονός που συνέβει χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά τους, ακριβώς γιατί η αλληλεγγύη αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της οπικής τους για τον κόσμο. Μια τέτοια οπική, τόσο εκτεταμένη, ακόμα μας λείπει. Και πρέπει να την αποκτήσουμε. Γιατί κανείς δεν θα μιλήσει για τους Ινδίων Surui, ούτε καν μια από τις τόσες οικολογικές ομάδες που καταμετρούν την εξαφάνιση κάθε είδους πεταλούδας. Γιατί, εξάλλου, ένα διεθνές δίκτυο αντίστασης ήδη συγκροτείται. Γιατί κάποιοι ήδη οργανώνουν την άμυνα ενάντια στις διαχωριστικές γραμμές που ζώνουν τον πλανήτη.

Γιατί πρέπει νά μαστε κι εμείς εκεί...

M . K.

Νέα κατάληψη στέγης στη Θεσσαλονίκη

Καταλαμβάνουμε το άδειο σπίτι της πλατείας Καλλιθέας

- Σε μια εποχή που κατά γενική ομολογία ο άνθρωπος των μητροπόλεων χάνει όλο και πιο πολύ την ανθρωπιά του και την αισθηση της ξεχωριστής προσωπικότητας, μαζικοποιείται εγκλωβισμένος πλέον χωροταξικά σε απρόσωπες, αχαρακτήριστες και ψυχρές πολυκατοικίες (κλουβιά).
- Σε μια εποχή που ο απλός μεροκαμιάτηρς εργάτης υφίσταται την εκμετάλλευση και την κτηνωδία των αφεντικών, δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στα υψηλά νοικιά των σπιτιών και βλέπει τον κίνδυνο μιας έξασης άμεσα ορατό (οι φουσκωμένοι λογαριασμοί -ΔΕΗ, ΟΤΕ- και η φοροληπτική εκμετάλλευση μας από το κράτος επιβεβαίωνται τα παραπάνω).

Ο σημερινός τρόπος ζωής κατέληξε να ζούμε όχι όπως εμείς θέλουμε, αλλά όπως θέλουν τα αφεντικά, παθητικοί δέκτες εγκλωβισμένοι σε κατεστημένα, πλαστά πρότυπα αλλοτριωμένης ζωής. Οι δομές της κοινωνίας ξεκινάνε από πάνω προς τα κάτω και όχι από κάτω προς τα πάνω. Έτσι η κοινωνία αλληλέγγυων ανθρώπων μετατρέπεται σε κοινωνία του ατομικισμού, του θεάματος, που λαμβάνει κι αγοράζουμε. Το υπάρχον σύστημα μας δημιουργήσε πολλές ανάγκες που δεν μπορούμε να υλοποιήσουμε, μέσα στην κοινωνία του καπιταλισμού που έχει σαν αρχή το κέρδος, την αποχαύνωση και την καθημερινή μιζέρια της ανθρώπινης υπαρξης.

Εντοπίζεται καθημερινά στις φωτές, απόρες οικογένειες με χαμηλό εισόδημα που αναγκάζονται να ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες στέγασης. Τα σπίτια χτίστηκαν από εμάς τους απλούς εργάτες προλέταριοι για εμάς. Είναι άδικο να τα τρώει η φθορά του χρονού ή κανένας εργολάβος-κοράκι τη στιγμή που τα χρειάζομε, τη στιγμή που οι αστεγοί στις πόλεις πληθαίνουν. Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή ζούμε σε μια απάνθρωπη και εμπορευματική κοινωνία που μας εμποδίζει να χαρούμε ότι εμείς οι ίδιοι φτιάχνουμε. Το να θέλουμε λοιπόν να ζήσουμε διαφορετικά όπως εμείς θέλουμε και το αντιλαμβάνομεστε και να δώσουμε τέλος στο στεγαστικό μας πρόβλημα, κατέληξε στο

TΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ της σκέψης της Μίεζ αποκαλύπτονται στην ανάλυσή της για την σχέση μεταξύ της γυναικείας και της εθνικής απελευθέρωσης. Αναγνωρίζει τα πλεονεκτήματα που οι γυναίκες δημιούργησαν σε κοινωνίες που διεξήγαγαν εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες ή "σοσιαλιστικές" επαναστάσεις (Ρωσία, Κίνα,

όλα τα υποσυστήματα αγοράς που συνιστούσαν το παγκόσμιο σύστημα. Ξαναδημιουργήθηκαν εκ νέου τον 15ο αιώνα, με τους Πορτογάλους και μετά τους Ολλανδούς να κυριαρχούν στον Ινδικό Ωκεανό. Οι Ευρωπαίοι ήσαν ικανοί να εγκαθιδρύουν την

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

μέρος δεύτερο

Κούβα, Βιετνάμ, Τανζανία) και, ύστερα, σημειώνει ότι αυτά τα "πλεονεκτήματα" είναι αυτά που συνδυάζονται με την καπιταλιστική ανάπτυξη. Η συμμετοχή των γυναικών στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, σύμφωνα με την Μίεζ, είναι εντυπωσιακά όμοια με την συμμετοχή τους σε πολέμους ψηφιαλιστικών χωρών. Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει μια επιτακτική ανάγκη απόδρασης της γυναικείας από την απομόνωση της οικογένειας, ώστε να συμμετάσχουν στην παραγωγή. Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει η άρνηση να επιτραπεί στις γυναικείς να δημιουργήσουν αληθινά αυτόνομες δομές, μέσα στην διαδικασία.

Η Μίεζ βλέπει αυτές τις λεγόμενες "σοσιαλιστικές" χώρες απλά σαν άλλη μια μορφή του πατριαρχικού καπιταλισμού. Και αναλύει πώς οι Ευρωκεντρικές Μαρξιστικές αναλύσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης υποστηρίζουν την καταπίεση της γυναικείας σ' αυτές τις κοινωνίες. Οι Μαρξιστικές αναλύσεις επισάζουν στην "αναπαραγωγή του κεφαλαίου, μέσω της συνεχούς εκμετάλλευσης της πλεονάζουσας εργασίας των άνδρων, χωρίς ιδιοκτησία, προλετάριων", αλλά αγνοούν την "εκμετάλλευση των αποικιών, καθώς και των γυναικών και άλλων άμισθων εργατών" στην διαδικασία της συσσώρευσης του κεφαλαίου, που είναι αναγκαία για ολόκληρη την ανάπτυξη. Με

άλλα λόγια, για να αναπτυχθούν σε ένα επίπεδο συγκρίσιμο με τις βιομηχανοποιημένες ψηφιαλιστικές χώρες, οι λεγόμενες "σοσιαλιστικές" χώρες πρέπει να βρουν έναν τρόπο υπερεκμετάλλευσης ενός τμήματος του ίδιου τους του πληθυσμού. Ενώ οι "σοσιαλιστικές" χώρες προστίθησαν να εκμεταλλευτούν ή να κατακτήσουν δυνητικές αποικίες μέσα στα σύνορά τους (από τους Τσετανέους ως τους Μισκότους), είναι οι γυναικες που "αποτελούν την 'τελευταία αποικία' για την σοσιαλιστική καθώς και για την καπιταλιστική συσσώρευση". Σ' αυτή την κατεύθυνση, η κριτική της Μίεζ για την σοσιαλιστική πολιτική οικονομία κάνει μια σημαντική συνεισφορά στην κριτική του "υπαρκτού σοσιαλισμού" ως μιας μορφής κρατικού καπιταλισμού. Πέρα από την συνεισφορά αυτής της κριτικής στην κατανόηση μας της λειτουργίας του σύγχρονου παγκόσμιου συστήματος, αναδεικνύει ένα επιτακτικό ζήτημα για τον επανασχεδιασμό του επαναστατικού προτάγματος.

Η Μίεζ απορρίπτει την παραδοσιακή αντίληψη των Μαρξιστών για το κράτος, σαν μιας υπερδομής χτισμένης πάνω στα θεμέλια ενός οικονομικού μοντέλου παραγωγής. Το κράτος δεν είναι απλά ένα όργανο καταπίεσης, ένα όπλο που μπορούν να το πάρουν οι καταπιεσμένοι και να το χρησιμοποιήσουν ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Επαναστατικό κράτος δεν μπορεί να υπάρξει. Γι' αυτό τον λόγο, η Μίεζ λέει ότι "το φεμινιστικό κίνημα είναι βασικά ένα αναρχικό κίνημα, που δεν θέλει να αντικαταστήσει μια (ανδρική) εξουσιαστική ελίτ με μια άλλη (γυναικεία) εξουσιαστική ελίτ, αλλά να οικοδομήσει μια μη ιεραρχική, μη συγκεντρωτική κοινωνία, όπου δεν υπάρχει καμία ελίτ που ζει εκμεταλλεύμενη και κυριαρχώντας πάνω στους άλλους".

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ

Σύμφωνα με την Ευρωκεντρική Μαρξιστική αντίληψη της ιστορίας, η ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής στην Ευρώπη ωθήθηκε από την μοναδική ανάπτυξη, στον δέκατο τρίτο αιώνα, μιας οικονομικής αγοράς βασισμένης σε λίγες πόλεις πρώτα στην βόρεια Ιταλία και μετά στην Φλάνδρα. Αυτό το δυναμικό σύστημα αγοράς δημιούργησε σημαντικές απαιτήσεις για συγκεκριμένα εμπορεύματα (ιδιαίτερα για υφάσματα), για να προκληθεί η επανοργάνωση της παραγωγής τους πάνω σε αυξανόμενες καπιταλιστικές κατευθύνσεις.

Στο "Μπροστά στην Ευρωπαϊκή Ηγεμονία", Το Παγκόσμιο Σύστημα την περίοδο 1250-1350", η Τζάνετ Αμπού-Λουγκόντ σημειώνει μια πολύ διαφορετική εικόνα. Σύμφωνα με την Αμπού-Λουγκόντ, στον 13ο και 14ο αιώνα υπήρχαν τουλάχιστον οχτώ τέτοια συστήματα αγοράς, που εκτείνονταν από την Κίνα μέχρι την Δυτική Ευρώπη. Κάθε ένα από αυτά τα συστήματα εμπορευματικής παραγωγής και συναλλαγών είχε τα δικά του χαρακτηριστικά, αλλά σιγά-σιγά ολοκληρώνονταν, συνιστώντας ένα πολυκεντρικό παγκόσμιο σύστημα, στο οποίο κανένα εμπορικό κέντρο δεν είχε την γεγονότη. Αυτό το σύστημα διαλύθηκε στα μέσα του 14ου αιώνα, για πολλούς λόγους. Ο σπουδαιότερος από αυτούς φαίνεται να ήταν η επιδημία βουβωνικής πανώλης, που διέσπασε αποτελεσματικά

ηγεμονία τους τον 15ο αιώνα, όχι εξαιτίας κάποιας ιδιοφυΐας εκ μέρους τους, αλλά επειδή η πρόσφατη αποκτημένη πρόσβαση τους στον πλούτο της Αμερικής, τους έκανε ικανούς να κυριαρχήσουν σε ένα ήδη υπάρχον εμπορευματικό σύστημα.

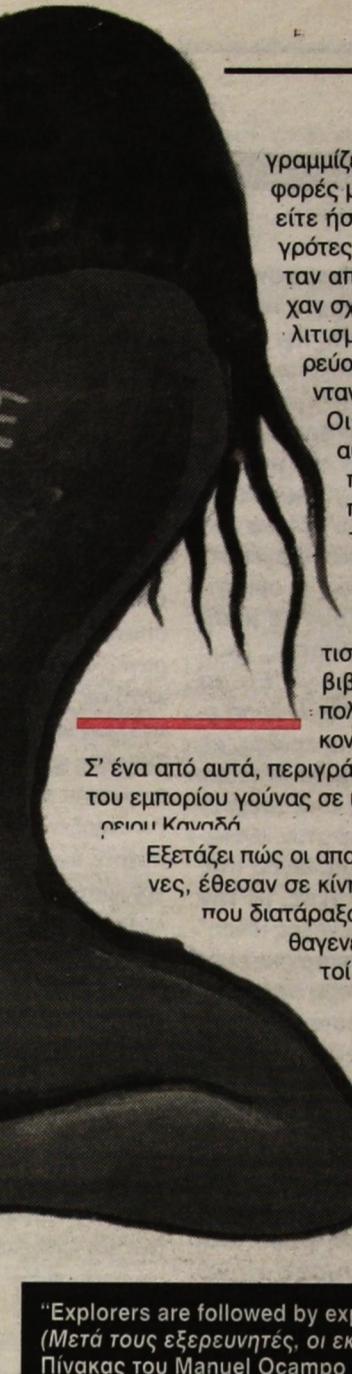
Το βιβλίο της Αμπού-Λουγκόντ είναι μια γοητευτική ανάγνωση, που ανατρέπει όλα τα είδη προκαταλήψεων σχετικά με έμοιαζες ο κόσμος 700 χρόνια πριν. Οι περιγραφές της για το οχτώ υποσυστήματα (Δυτική Ευρώπη, Ανατολική Μεσόγειος, η Αυτοκρατορία των Μογγόλων, ο Περσικός Κόλπος, η Αραβική Θάλασσα, η Κόκκινη Θάλασσα και η Ανατολική Αφρική,

ο Κόλπος της Βεγγάζης και η Νότια Κινεζική Θάλασσα) αποκαλύπτουν ένα κόσμο που σε λίγο θα μεταμορφωνόταν. Η ολοκλήρωση των αγορών ενθάρρυνε τις τεχνολογίες πλεύσης μακράς απόστασης, ταυτόχρονα στην Κίνα, την Ινδία και την Πορτογαλία. Πριν οι Πορτογάλοι πλεύσουν τον Ινδικό Ωκεανό, οι Κινέζοι είχαν φτάσει στην Ανατολική Αφρική κι ένας Ινδός εξερευνητής είχε κάνει τον περίπλου του Ακρωτηρίου της Καλής Ελπίδας για να περάσει, από τα δυτικά, στον Ατλαντικό. Ακόμη και κατά τον 16ο αιώνα, "αν και τα Ευρωπαϊκά πλοία ήσαν σημαντικά καλύτερα, ακόμα δεν ήσαν ανώτερα από τα Κινεζικά, τα οποία ο Ναύαρχος Τσενγκ Χο είχε οδηγήσει στον Ινδικό Ωκεανό, τον δέκατο πέμπτο αιώνα". Τα Ευρωπαϊκά πλοία που ήρθαν να κυριαρχήσουν αυτό το παγκόσμιο σύστημα, εξαρτώνταν από Αφρικανούς, Αραβες, Ινδούς και Ασιάτες καπετάνιους και ναύτες. Τα πληρώματα αυτών των μεσαιωνικών πλοιών, προεικόνισαν τις πολύγλωσσες εργατικές δυνάμεις των σύγχρονων πόλεων όπως της Νέας Υόρκης, του Λος Άντζελες, του Χονγκ Κονγκ και της Σιγκαπούρης.

Η Αμπού-Λουγκόντ κάνει ξεκάθαρο ότι, σ' αυτό το δημιουργούμενο παγκόσμιο σύστημα, συμμετείχε μόνο μια πολύ μικρή μειονότητα ανθρώπων τον 13ο αιώνα: "αυτό το σύστημα ήταν εξαιρετικά άνισο, ολοκληρωνόταν σε δίκτυο που μόνο ένα αρχιπέλαγος 'παγκόσμιων πόλεων' μπορούσε να εξυφόσει πάνω από μια θάλασσα σχετικά απομονωμένων αγροτικών περιοχών και ανοιχτών εκτάσεων γης". Αλλά "...αυτή η ανισότητα δεν ανατρέπει την ύπαρξη ενός αφιδωτού συστήματος. Πράγματι, είναι συζητήσιμο αν η διαφορά μεταξύ των παγκόσμιων πόλεων και της ενδοχώρας στον δέκατο τρίτο αιώνα, ήταν τόσο μεγάλη όσο το χάσμα που χωρίζει το Τόκιο ή την Νέα Υόρκη από το αγροτικό Τόνγκο, στο σημερινό παγκόσμιο σύστημα".

ΑΝΩΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το βιβλίο "Μπροστά στην Ευρωπαϊκή Ηγεμονία", είναι πρωταρχικά μια οικονομική ιστορία ενός δικτύου εμπορικών πόλεων. Αυτή η ιστορία έχει διαγραφεί, αλλά παραμένει η ιστορία μιας ελίτ. Η αποκατάσταση της δεν μας βοηθά στ' αλήθεια να κατανοήσουμε πώς η επέκταση αυτού του παγκόσμιου συστήματος, που τώρα βρίσκεται υπό Ευρωπαϊκή κυριαρχία, έγινε το αντικείμενο της εμπειρίας της πλειοψηφίας της ανθρωπότητας. Πράγματι, είναι συζητήσιμο αν η διαφορά μεταξύ των παγκόσμιων πόλεων και της ενδοχώρας στον δέκατο τρίτο αιώνα, ήταν τόσο μεγάλη όσο το χάσμα που χωρίζει το Τόκιο ή την Νέα Υόρκη από το αγροτικό Τόνγκο, στο σημερινό παγκόσμιο σύστημα".

"Explorers are followed by exploiters".
(Μετά τους εξερευνητές, οι εκμεταλλευτές).
Πίνακας του Manuel Ocampo

γραμμίζει ότι, παρά τις τεράστιες διαφορές μεταξύ αυτών των πολιτισμών, είτε ήσαν κυνηγοί, κτηνοτρόφοι, αγρότες ή έμποροι, κανείς τους δεν ήταν απομονωμένος. Όλοι αυτοί είχαν σχέσεις με τους γειτονικούς πολιτισμούς, αλλά σπάνια τις σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ αυτών των πολιτισμών. Στο δεύτερο τμήμα του βιβλίου του, ο Γουλφ επιλέγει πολλά πα